

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Garnett_David-Barbar_Sherlock.pdb

PDB Name: Garnett David-Barbar Sherlock
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Garnett
Barbar Sherlock

Můj pán mne nešetřně vzbudil.

"V severní věži se zřejmě cosi děje," řekl. "Musím to jít vyšetřit."

Pomohl jsem mu obléknout a běželi jsme temným nádvořím. Severní věž byla vyhrazena pro hosty a právě v ní přebýval král Sarvion se svou rodinou a družinou. U paty věže stál kordon stráží. Bylo slyšet křik, ozývající se z vyšších pater.

"Můžete mi podat vysvětlení tohoto neobvyklého ruchu?" zeptal se můj pán velitele stráže.

"Princ Miklam je mrtev, pane!"

"Jakým způsobem našel smrt?"

Velitel stráží se jmenoval Korlap. Byl veteránem, už když jsem poprvé přišel na zámek. Muselo mu být dobrých třicet let.

"Magie," odpověděl.

"Ha," zavrčel můj pán, když jsme vcházeli do věže. "Jsem si jist, že něco takového nezůstane bez vážných následků," dodal, zatímco jsme vystupovali po starobylých schodech.

O tom se nedalo pochybovat, ale mlčel jsem. Nikdy jsem nemluvil, pokud jsem k tomu nebyl vyzván.

Naši další cestu blokovaly stráže krále Sarviona. Můj pán na ně ostře pohlédl:

"Radím vám, abyste nám nebránili v průchodu!"

V magii nevěřil, protože ji nepotřeboval. Byl vysoký, impozantní postavy a jeho velitelský hlas i pronikavý pohled byly stejně silné jako jakékoliv kouzlo.

Stráže okamžitě sklonily meče, ustoupily a my vstoupili do místnosti, kde král Brenok a král Sarvion na sebe pokřikovali a vzájemně si spílali.

Královské rodiny nevzbuzují zvláštní respekt. Vzájemné sňatky mezi blízkými příbuznými po celé generace způsobily, že mozky mnohých z nich jsou na úrovni hlemýžďů. To by nakonec tolik nevadilo, jenže oni také tak vypadali. Brenok byl malý a tlustý, Sarvion naopak tlustý a malý.

Princ Miklam tam byl také, jenže stejně tak jako já - mlčel. Ležel nahý na podlaze a nepůsobil nijak důstojným dojmem, možná také proto, že byl mrtev.

Pomyslel jsem si, že princezna Zalex jeho smrtí o mnoho nepřišla. Dnes odpoledne se za něho měla provdat, což mělo zpečetit spojení mezi Cinnu-bíí a Lyverbou. Ze sňatku tedy sešlo a tisíciletá válka mezi oběma zeměmi bude pokračovat.

"Je mi to líto," poznamenal král Brenok. "To se někdy stává."

"To se stává?" zvolal král Sarvion. "To znamená válku!"

Válka! Ta byla nedílnou součástí tohoto světa. Minulý měsíc sice zavládl mír, jenže nikdo nevěděl co si s ním počít.

"Měli jste si ho lépe hlídat," namítl král Brenok.

"To jsme také dělali," odsekl král Sarvion. "Byl však zabít kouzlem. Cinnubianskou magií!"

"Mám vážné pochybnosti o validitě takové premisy," prohlásil můj pán, prohlížeje tělo, nad nímž se skláněl.

"Kdo vy vlastně jste?" zavrčel Sarvion a sáhl po dýce po svém boku. "Nechtě mého syna! Neopovažujte se zneuctít jeho posvátné tělo!"

Brenok k němu vztáhl ruku, aby zabránil nepředloženému činu.

"Je to jeden z mých rádců," řekl. "Jestli někdo dokáže zjistit, co se tu vlastně stalo, pak je to on."

"Já dobře vím, co se stalo," zuřil Sarvion. "Mikla-ma zabila vaše černá magie! Stejně nechápu, proč se vůbec chtěl oženit s tou vaší neštovicí porfb-banou dcerou. Musel být pod vlivem nějakého jejího temného září kání!"

"Můj syn ji viděl poprvé při včerejší hostině a vy to dobře víte! Buďte rozumný. Přece nechcete, aby taková maličkost narušila naše budoucí spojení! Kolik členů vaší rodiny v poslední době zemřelo a kolik v mojí? Co tedy znamená jeden navíc? Což nemáte nějakého jiného syna pro princeznu Zalex?"

"Jistě, ale - nechme toho. Je to věc zásady a ctí. Za Miklamovu smrt mi musíte dát zadostiučinění."

"Ujišťuji vás, drahý Sáře - mohu vám tak říkat, že? A já jsem pro vás zase Bren - že v té věci mám naprosto čisté svědomí. Co však mám dělat, abych vás uspokojil? Co kdyby zemřela také Zalex? Pak budeme vyrovnaní, a pokud si přejete, dám ji zabít třeba hned a způsob její popravy si můžete zvolit sám. Může být něco poctivějšího než tento návrh?" "Ne. Její smrt nestačí, protože je to jenom dívka. Všechny vaše dcery musí zemřít!"

"Mějte rozum, Sáře, přece nemohu zabít všech osm!"

"Proč ne? Jen si pomyslete, kolik byste ušetřil na věnu!"

"Na tom něco je." Brenok se zamyslel, nebo se o to alespoň pokoušel.

"Ne, to nejde," řekl nakonec. "Co kdybych dal zabít jenom dvě?"

"Nejméně šest!"

"Dobře, dobře, vyjdu vám tedy vstříc. Čtyři - a to je má poslední nabídka!"

"Čtyři - přijímám. Vyberu si je však sám. Zalex a tři další."

"Platí!"

Oba monarchové si plivli do dlaní a podali si ruce. Další z velkých triumfů diplomacie.

"Co kdyby si můj nejstarší syn v tomto případě vzal vaši nejstarší dceru," navrhl Brenok.

Sarvion rozvázněně přikývl. "To by šlo. Příprava svatby vás jistě přišla draho a bylo by škoda, aby to přišlo nazmar.

Kromě toho to zachrání naše spojenectví."

Znovu přikývl, tentokrát s plnou rozhodností. "Je nejvyšší čas, aby se Kerlo stala nevěstou, už jí táhne na dvanáctý rok."

"Prima. Půjdu a řeknu Onselovi, že se bude ženit."

"Na stejném místě a v tutéž dobu, předpokládám."

Tak to tedy chodí. Ženich je mrtev, ať žije ženich. Miklam byl zapomenut a jeho smrt již nikoho nezajímala - dokud můj pán nepromluvil.

"Mám důvod předpokládat," řekl, "že princ nebyl zabit magií, ale člověkem."

Otočil princovo tělo a oba králové na něho pohlédli.

"Všimněte si krve vytékající z rány na princových zádech," upozornil je můj pán. "Princ byl zabit bodnutím čepce, která byla vedena vzhůru a pronikla mu srdcem. Soudě podle velikosti rány, odvažuji se tvrdit, že byl bodnut nožem vojenského typu."

Sarvion na něho vrhl opovržlivý ohled, jako by byl jeho poslední otrok. Pak se otočil k Brenokovi.

"Postarejte se o tělo a zařídte pohřeb," nařídil Brenok mému pánovi. Vzal druhého monarchu pod paži a odváděl ho ke dveřím.

"Navrhuji, abychom vašeho syna pohřbili zde," řekl.

"Dobrý nápad. Páchl by, než bychom ho dopravili domů."

"Bylo by také lepší, kdyby pohřeb byl až po svatbě, aby to nerušilo slavnostní atmosféru."

"Stejně tak jako poprava vašich dcer," dodal Sarvion. "Mohli bychom Miklama a Zalex uložit do hrobu vedle sebe."

"To by nebylo špatné," souhlasí Brenok a oba pak vyšli z komnaty.

Díval jsem se na svého pána. Pohřeb, pomyslel jsem si, je jednoduché řešení - příliš jednoduché.

Jeho tvář byla jako vždy bez výrazu, ale svit v jeho očích napovídal, že má svou vlastní představu o tom, co by měl dělat.

"Miklam byl zavražděn," řekl klidně. "Mým úmyslem je zjistit kým."

Vstal a šel ke dveřím. "Kapitáne stráží!"

"Pane?" ozval se lyverbanský důstojník na jeho výzvu. Byl to mohutný muž, stejně široký jako vysoký, jehož tvář byla zbrzděná jizvami ze starých bitev.

"Chci znát totožnost osoby, s níž princ strávil svou poslední noc na tomto světě."

Voják se zamračil, čímž se jizvy v jeho tváři ještě více prohloubily.

"Cože?" zeptal se.

"S kým byl princ poslední noc?"

"S nikým pane!"

"Nemám rád, když mi někdo lže! Pověz mi pravdu. Musela to být nějaká žena, otrokyně. Přece je tradicí, že ženich stráví předvečer svatby s jinou ženou, že?"

"Tuhle noc ne, pane. Princ hodně pil, takže nebyl schopen, aby... ehm..."

"Měls dojem, že princ poněkud přebíral?"

"To nevím, pane. Byl, ale" - voják se opatrně rozhlédl a ztišil hlas - "s'atej jak špalek. Sám se nedokázal ani postavit, natož pak..., poťouchle zamrkal.

"Tys byl první, kdo prohlížel princovo mrtvé tělo?"

"Ano, pane."

"Chci být detailně informován, co se odehrálo mezi tím, když princ odešel do ložnice, a okamžikem, kdy jsi objevil jeho nebohou mrtvolu."

Kapitán byl princův osobní strážce. Byl s ním celý včerejší večer, kdy princ slavil se svými bratry poslední chvíle své svobody, pomáhal opilému ženichovi stoupat po schodech severní věže do jeho ložnice, svlékl ho a uložil do postele. Pak zamkl dveře a celou noc před nimi stál, aniž by z ložnice zaslechl jakýkoli podezřelý zvuk. Před svítáním dveře odemkl, aby prince připravil ke svatbě.

"Jeho královská výsost byla celou noc v zavřeném pokoji," prohlásil. "Mohl být tedy zabit jen nějakým kouzlem!"

To se zdálo být logickým vysvětlením pro každého, s výjimkou mého pána. Pokynul Lyverbanovi, aby odešel. Pak zavřel dveře. V komnatě jsme zůstali jen tři - můj pán, mrtvý princ a já.

"Aby bylo vůbec možno vycházet z nějakého předpokladu", poznamenal můj pán, "přijímám prozatím výpověď tělesného strážce o nočním dění v těchto zdech. Dejme tomu, že tyto dveře byly celou noc bezpečně zavřeny. Jakým jiným způsobem je možno vejít do komnaty? Pouze okny."

Princova komnata byla v rohu věže, takže tam byla dvě okna. Každé z nich bylo asi dlaň široké a sloužilo jako střílna pro lučištníky. Stěží jimi pronikalo světlo, natož pak, aby jimi pronikl dovnitř vrah. Vezme-li se v úvahu ještě výška věže, pak jediná osoba, která by jimi mohla prolézt, by byl jen mimořádně sportovně nadaný trpaslík.

Můj pán tyto skuliny pečlivě prohlížel.

"Tudy by nikdo nepronikl," podotkl. "Nelze však vyloučit možnost, že by jimi mohl být vržen nůž, jenž prince zabil.

Bylo by nesmírně obtížné ho tímto způsobem zbavit života, když by ležel v posteli. Jeho tělo však bylo nalezeno na zemi. Je zcela možné, že princ uslyšel nějaký hluk, vstal z postele a vržený nůž našel svůj cíl. Na rukojeť nože mohla být přivázána nit, kterou byl pak nůž přitážen zpět."

Vyhlédl střílnou a odhadoval vzdálenost od země. "Myslím, že tuto teorii lze s klidným svědomím vyloučit," poznamenal. Pak přistoupil k tělu.

"Vzbudil ho nějaký zvuk? Proč vlastně vstal z postele? Možná vstal z mnohem prozaičtějšího důvodu, kupříkladu proto, aby si odlehl."

Při těchto slovech se díval na mne, ale nečekal, že bych mu odpověděl, což jsem ostatně ani neměl v úmyslu.

"Každý vrah musí pro svůj čin mít nějaký důvod," pokračoval. "Zjistíte jej a máte vraha. Kdo by si mohl přát princovu smrt? Komu by nejvíce prospěl jeho předčasný odchod ze světa smrtelní-

ků? Mohl by to být jeho mladší bratr, který by tak zdědil lyverbskou korunu namísto něj? To by byla určitá možnost, jenže proč by jeho sourozenec vyčkával s vraždou až do této chvíle? Takový zločin by přece mohl spáchat doma daleko snadněji. Jsem neochvějně přesvědčen, že toto není důvod jeho smrti, ale že jakási neznámá osoba měla mimořádný zájem, aby se tato svatba neuskutečnila. Podaří-li se mi ji identifikovat, odhalím současně i vraha!"

Za těchto okolností se zdála být princezna Zalex nejpravděpodobnějším kandidátem. Být na jejím místě, učinil bych vše, abych se Miklama zbavil ještě před svatbou.

Můj pán u sebe stále nosil svůj zápisník. Vytáhl jej a dlouho do něj cosi zapisoval. Pak poklekl a znovu prohlížel tělo i ránu. Nakonec povstal, sevřel ruku v pěst, zvedal ji a opět spouštěl, jako by napodoboval zločincův smrtelný úder. Pak pohlédl na podlahu.

"Co to je tady přede mnou?" zeptal se a sehnul se, aby si prohlédl kamenné dlaždice.

Zřejmě bláto, pomyslel jsem si.

"Krev!" zvolal.

Pokud byl někdo probodnut, je celkem pochopitelné, že na místě činu musí být krev, jenže můj pán tomu zřejmě přikládal zvláštní význam. "Podívej se! Princovo tělo padlo přímo sem, ale trochu jeho krve je tamhle. A zde rovněž." Přecházel komnatou a ukazoval.

"Vrah, aniž si toho byl vědom, šlápl do krve své oběti a zanechal na podlaze stopy."

Sledoval krvavé šlépěje až ke zdi, kde se zastavil a zavrtěl hlavou: "Zdá se, že vražedný fantom zmizel v kamenné zdi!" To nemohlo být nic než kouzlo. To by bylo zřejmě každému bláznů. Kromě mého pána.

"Nacházíme se v hradu," konstatoval, což jsem nakonec věděl i já.

"Co lze tedy v takových místech nalézt? Tajné chodby!"

Pokynul mi, abych k němu přistoupil. "Hleď! Krvavý otisk vrahovy dlaně! Polož ruku na toto místo!"

Můj pán se zřejmě obával nějaké léčky a nechtěl riskovat svou ruku. Usoudil jsem tak, protože když jsem položil dlan na krvavý otisk, ustoupil až na opačný konec komnaty. Otisk byl větší než má dlan a stále ještě lepkavý.

"Vyviň tlak na kámen," nařídil mi.

Vrhl jsem rychlý pohled na strop a uvažoval, stačím-li uhnout padajícím kamennému bloku. Nebo možná budu padat já sám, pokud se pode mnou otevře podlaha a já se zřítím do propadla. Zavřel jsem tedy oči a zatlačil.

Kámen se začal otáčet. Otevřel jsem oči a zjistil, že se současně otáčela část stěny, asi tak jako dveře.

"Ha!" zvolal můj pán a přiběhl, aby se podíval do temné chodby za stěnou. Chopil se pochodně osvětlující komnatu, posvítil do tmy a vkročil do záhadné chodby. Hned se však vrátil a vtiskl mi pochodeň do ruky se slovy: "Vzhůru do temnot!"

Vstoupil jsem do chodby, v níž bylo úzké schodiště točící se do nitra hradu. Zdálo se, že se nachází uvnitř hlavního schodiště a zřejmě bylo zbudováno před staletími jako úniková cesta při obléhání hradu.

Sestupoval jsem úzkým kruhovitým studeným prostorem plným pavučin a můj pán šel těsně za mnou. Zeshora k nám dolehlo zaskřípání kamene což znamenalo, že vchod se opět uzavřel.

Sestupovali jsme stále hlouběji, až jsme již museli být pod úrovní věže, a náhle jsme narazili na kamennou stěnu.

Tentokrát však na ní nebyl otisk krvavé ruky, aby nám vyznačil místo průchodu.

Můj pán dlouho přemýšlel o naší situaci. "Jediné řešení je," prohlásil, "zatlačit na každý kámen."

Přiznám se, že jsem nesdílel jeho optimismus, vzhledem k četným, věky vyběleným lidským kostem, ležícím všude kolem nás.

Začali jsme hledat východ, šlapající po lidských lebkách a hnátech, jenže kamenných kvádrů tam bylo bezpočet.

Přejížděl jsem pochodně po zdi, až jsem konečně objevil místo, odkud vycházel slabý

příván značící, že tam kamenné bloky nejsou neprodyšně spojeny. Po chvíli jsem našel kámen, kterým se dalo pohnout. Otočil jsem jím a část stěny ustoupila.

Prošli jsme jí a ocitli se v další temné chodbě. Postupovali jsme dál, až jsme došli ke strážnici v severní věži. To jsme zjistili teprve, když se v řeru před námi objevili vojáci.

Byli dva a o něco se přeli, takže si nevšimli našeho příchodu. Můj pán zakašlal, aby je na nás upozornil. Rychle se otočili, přičemž se jejich hala-partny do sebe zapletly.

"Stůjte!" zavelel jeden z nich, přestože jsme se vůbec nehýbali.

"Kdo je tam?" zvolal druhý, i když nás musel poznat. Zřejmě se divili, jak jsme se tu náhle ocitli. "Přítel nebo nepřítel?" zeptal se opatrně.

První strážný po něm střílel pohledem. "To jsem se měl zeptat já. Já jsem přece služebně starší." Znovu se k nám otočil.

"Přítel nebo nepřítel?"

Můj pán si povzddechl a zamumlal: "Přítel."

"Co říkáte?"

"Přítel, ty nahluchlý pitomče!"

"Co?"

"Řekl: 'Přítel, ty nahluchlý pitomče!'" opakoval mu druhý strážce.

"Proč mi nadáváš, ty idiote?"

První strážný napřáhl halapartnu na svého druha, který ucouvl a hrozivě namířil svou zbraň.

V hradu bylo rozmístěno daleko více stráží než obvykle. Jednak kvůli svatbě, jednak protože tisíciletá válka byla přerušena a bylo třeba vojáky nějak zaměstnat.

Mohli jsme projít, aniž by si toho byli všimli, ale můj pán přerušil jejich hádku:

"Řekněte mi, prosím, byli jste ve službě po celou noc?"

"Ano, pane," odpověděl první.

"Ano, pane," přikývl druhý.

"V tom případě bych rád seznal, zda této noci použil tuto tajnou chodbu také někdo jiný."

Oba strážci na sebe pohlédli.

"Ne, pane!" řekli oba současně.

"Dobře. V tom případě mi dovolu, abych si prohlédl vaše nože."

"Err," zamručel první strážce.

"Hm," ozval se druhý.

"Upozorňuji vás, že nejde z mé strany o nějaký planý rozmar. Považujte to za oficiální rozkaz!"

První strážce mu podal svůj nůž. Můj pán si jej pozorně prohlédl, měřil šířku čepele svými prsty, pozvedl nůž ke světlu, čichl k němu a přejel prstem jeho ostří. Pak se dotkl jazykem ostré špičky.

"Předpokládám, že jste nedávno tímto nožem krájel čerstvé jablko," řekl nakonec. "Je má analýza správná?"

"Ne, pane." Strážce zavrtěl hlavou. "Jenom jsem šlápl do lejna, pane, a očistil si nožem botu." Výraz v obličeji mého pána se ani v nejmenším nezměnil. Dokonce si ani neodplívl. Vrátil zbraň a natáhl ruku pro nůž druhého strážce. I ten pečlivě prohlédl, tentokrát však dbal, aby se ani prsty nedotkl čepele.

"Kdy se očekává výměna stráží?" zeptal se, vrací nůž.

"Brzy, pane," odpověděl první strážný.

"Jakmile se ozve trubka," doplnil druhý.

Můj pán poodstoupil, vytáhl zápisník a cosi si poznamenal. Pak skřížil ruce a čekal. Stál jsem za ním o krok zpět a rovněž čekal.

Slunce právě vycházelo nad cimbuřím východní zdi, když se posléze ozvala trubka oznamující výměnu stráží. Pouze dvakrát denně byly všechny hradní stráže v plné pohotovosti.

"Veliteli stráží!" zvolal můj pán, když jsme kráčeli přes dvůr, na němž byly shromážděny nové strážní oddíly. "Byl bych vám zavázán, kdybyste svým mužům nařídil, aby mi ukázali své zbraně. Konkrétně se mi jedná o dýky."

Velitel Korlap násilím přemohl svou nevoli. "Ano, pane, jak si přejete!"

Otočil se a započal s ranní přehlídkou svého oddílu, přičemž rychle prohlédl zbraně každého vojáka. Můj pán šel s ním a důkladně zkontroloval dýku, ruce a boty každého z mužů. Nenašel však sebemenší stopu po princově krvi.

Když stráže nastoupili svou denní službu, přišli na řadu strážní z noční hlídky. Jejich prohlídka však rovněž skončila neúspěchem.

Vojáci se rozešli za svými povinnostmi a na dvoře jsme zůstali pouze my s velitelem stráží. Můj pán si opět cosi poznamenal do svého zápisníku. Pak se otočil k veliteli:

"Byl bych vám vděčen, kdybyste mi i vy mohl ukázat svou krátkou poboční zbraň!"

Velitel vytáhl dýku, jejíž hrot mířil přímo na srdce mého pána. Prudké otočení zápěstí, dýka se obrátila a místo hrotu směřoval k mému pánu její rukojeť.

"Podle její neposkvrněnosti," poznamenal můj pán, když si ji prohlédl, "bych soudil, že jste ji nedávno podrobil čištění."

Muž se zasmál. "Své zbraně nikdy nečistím. Krev udržuje čepel ostrou a zabraňuje rezivění."

Byla to zřejmá lež. Dýka byla tak vyhlazená, že její kov se přímo třpytil v paprscích ranního slunce.

"Myslím, že jste si počínal velmi pošetile," řekl můj pán. "Pro mé zkušené oko je toto vyleštěné ostří víc inkriminující, než kdyby bylo zbrocené krví. Obviňuji vás z vraždy prince Miklama, za kterou budete bezpochyby po zásluze popraven."

Seržantova ruka uchopila jilec meče.

"Je snad vašim úmyslem podniknout vražedný útok také na mou osobu, Korlape? Měl byste si uvědomit, že kolem nás by bylo mnoho svědků tohoto činu."

Můj pán se rozhlédl po hradním prostranství. Hrad se probouzel, otroci, služebníci, šlechtici a jejich dámy začínali vycházet na dvůr.

Můj pán se odmlčel, udělal další poznámku do svého zápisníku a pokračoval:

"Vyžádáme si audienci u krále Brenoka. Pokorně se přiznáte a poprosíte Jeho veličenstvo o milost. Existuje nepatrná možnost, že vaše smrt by mohla být poněkud méně krutá. Jděte před námi!"

Seržant se otočil na podpatku a kráčel směrem ke královské věži. Můj pán šel za ním, drže v jedné ruce svůj zápisník a v druhé dýku. Kráčel jsem za ním.

"Korlap se vyzná v architektuře labyrintu tohoto hradu lépe než kdokoli jiný," poznamenal můj pán. "Měl tedy jedinečnou příležitost prince zabít, takže od samého počátku vyšetřování je podezřelou osobou. Kromě příležitosti však

musí mít vrah i potřebný motiv. Proč by Korlap něco takového dělal? Je vojákem, a tudíž je za zabíjení placen. Myslím si, že v tomto případě je to důležitá okolnost. To znamená, že byl pouhým nástrojem. Zbývá ještě odhalit toho, kdo tento nástroj použil. Ten je skutečným vrahem."

Zívl jsem. Měl jsem hlad a rád bych věděl, kdy celá záležitost skončí, abych se mohl konečně nasnídat.

Čtyři strážní před vchodem do královské věže se postavili do pozoru, když spatřili svého velitele, jak se k nim blíží.

"Stůj!" zvolali téměř jednohlasně. "Kdo je tam? Přítel nebo nepřítel?"

Velitel cosi odsekl. Neslyšel jsem dobře co říká, ale určitě to nebyla odpověď podle vojenského řádu. První dvě slova zněla "Polibte mi..."

Prošel kolem stráží a my za ním. Avšak místo, aby zamířil k točitému schodišti, zabouchal na dveře vedle něj. Když se otevřely, objevil se v nich muž. Byl to kancléř Tannasan.

"Co se děje?"

"Podařilo se mi identifikovat a zajistit princova vraha," oznámil mu můj pán.

"Korlap?" Kancléř pohlédl na seržanta. "Výborně. To je přesně ten typ vraha, kterého bych si najal, kdybych chtěl někoho brutálně oddělat. Po pravdě řečeno, je to on, kterého jsem vybral."

Bylo to poprvé, kdy jsem viděl, že můj pán není mocen slova. Překvapeně zíral na Tannasana. Hluboce se nadechl, ale vše, co byl schopen ze sebe vypravit, bylo: "Vy?"

"Ano, já."

"Ale... proč?"

"Proč? To je přece naprosto jasné! Ale pojdte dovnitř. Slunce již vyšlo nad cimbuřím a je čas otevřít láhev vína.

Napijeme se a já vám to vysvětlím. Korlape, ty počkáš venku!"

Vstoupili jsme do komnaty, Tarmasan za námi zavřel dveře a já zůstal stát nepovšimnut v šeru u vchodu. Kancléř nalil dva poháry vína a jeden podal mému pánovi, který položil na stůl Korla-povu dýku. Tarmasan pozvedl svůj pohár k připitku, můj pán učinil totéž, a oba se napili.

"Miklam musel zemřít kvůli té smlouvě," řekl Tarmasan. "Ke spojení nesmí dojít, poškodilo by to obchod. Příliš mnoho lidí by na tom prodělal. Od válečných dodavatelů v hlavním městě, až po venkovské tkalce a kováře." Pokrčil rameny. "To je snad jasné."

"Je mi líto, ale vaše zdůvodnění neshledávám přesvědčivým," řekl můj pán. "Miklamova smrt přece nezabrání spojení, protože dnes se má princ Onsel oženit s princeznou Kerlo!"

"Onsel zemře před západem slunce. Při slavnosti se napije otráveného vína."

Můj pán vrhl podezřívavý pohled na svůj pohár, ale Tarmasan se jen usmál a znovu se napil vína.

"Brenok a Sarvion to brzy pochopí," pokračoval. "J'Cinnubia a Lyverba jsou nepřátelské státy. Vždy byly a vždy budou.

Válka bude pokračovat a nic ji nemůže zastavit. Nic."

Napil se vína a položil pohár na stůl, uchopil seržantovu dýku a prohlížel si ji.

"Přiznávám se, že vás obdivuji. Jste velmi inteligentní muž. Kdo jiný by mohl zjistit, že to byl Korlap, který Miklama zabil?"

"Oceňuji váš kompliment." Můj pán přikývl a lehce se usmál.

V téže chvíli ho Tarmasan probodl. Můj pán na něho překvapeně pohlédl, pak jeho zrak sklouzl na dýku, vězící v jeho hrudi. Pohár mu vyklouzl z prstů, stejně tak zápisník a nakonec se zhroutil na podlahu i on sám. Rozlité víno se na dlaždicích smísilo s krví.

"Teď můžeš pokračovat v pátrání, ty mazaný ďáble!" Tarmasan se zasmál, dopil víno a znovu se rozesmál. Z podlahy zvedl pánův zápisník, listoval v něm, a pak jej hodil do ohně.

Na okamžik pohlédl k závěsu, za nímž jsem se ukryl, a téměř si mne všiml. Když otevřel dveře, aby vpustil Korlapa dovnitř, rychle jem vyklouzl ven.

Přílišná chytrost se nevyplácí. Jaký má smysl pátrání, není-li prováděno v rámci normalizovaného právního řádu a nezávislého soudnictví?

Máte-li v hlavě alespoň špetku rozumu, je lepší mlčet.

Já byl pouhým otrokem, který nesmí být příliš chytrý.

Mého pána zabila jeho inteligence. To, že uměl číst a psát, ho nezachránilo. Já nic z toho neumím, ale nijak mi to nevadí.

Stejně nemám o čem psát.

přeložil Miroslav Marian